

Sygnatura akt VII U 481/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Liliana Gambal

Protokolant: Anna Delestowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 grudnia 2013 r. w J.

odwołania L. E.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 21.01.2013r., znak: I (...)

w sprawie L. E.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

odwołanie oddała.

Sygn. akt VII U 481/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca L. E. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 21.01.2013 r. (znak: I- (...)) odmawiającej przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 01.01.2013 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie podnosząc, że zgodnie z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 11.01.2013 r. wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, tym samym nie spełnia warunku określonego w art.57 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz.1227).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. E. urodzony (...), jest z zawodu technikiem mechanikiem. Pracował jako mechanik maszyn, ślusarz, spawacz, ostatnio jako porządkowy w zakładzie pracy chronionej. W okresie od 01.10.1999 r. do 31.12.2012 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/bezsporne/

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 28.11.2012 r. uznano, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Także komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11.01.2013 r. uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. U wnioskodawcy rozpoznano przewlekłe zaburzenia urojeniowe na podłożu ZZA o niewielkim nasileniu, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa l-k oraz nadciśnienie tętnicze.

Decyzją z dnia 21.01.2013 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.01.2013 r., opierając się na treści orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 11.01.2013 r.

/dowód: orzeczenie z dnia 28.11.2012 r. – k.300 akt rentowych ZUS;

orzeczenie z dnia 11.01.2013 r. – k.315 akt rentowych ZUS;

opinia lekarska z dnia 11.01.2013 r. – k.199 akt orzecznich ZUS;

decyzja z dnia 21.01.2013 r. – k.316 akt rentowych ZUS/

Biegły sądowy psychiatra rozpoznał u wnioskodawcy ZZA w okresie abstynencji, zaburzenia adaptacyjne, rozwijający się proces psychoorganiczny, halucynozę w wywiadzie oraz zaburzenia psychiczne związane z używaniem alkoholu w wywiadzie. Wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych.

/dowód: opinia z dnia 17.04.2013 r. – k.8-10/

Biegła sądowa neurolog rozpoznała u wnioskodawcy przewlekły zespół urojeniowy, bóle korzeniowe kręgosłupa, okresowe w odcinku L/S w przebiegu dwupoziomowej dyskopatii. Z przyczyn neurologicznych wnioskodawca nie może być uznany za niezdolnego do pracy.

/dowód: opinia z dnia 25.06.2013 r. – k.19-20/

Biegły sądowy internista rozpoznał u wnioskodawcy przewlekłe zaburzenia urojeniowe, nadciśnienie tętnicze bez wtórnych zmian narządowych oraz zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym. Wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

/dowód: opinia z dnia 07.11.2013 r. – k.26-27/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w art.57 ust.1 pkt.3 cytowanej ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy definiuje art.12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z wnioskiem o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawca poddany został przez organ rentowy badaniom lekarskim. W ich wyniku, orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 11.01.2013 r.

nie uznano wnioskodawcy za niezdolnego do pracy i na tej podstawie decyzją z dnia 21.01.2013 r. odmówiono mu dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ponieważ sporna decyzja ZUS odmawiająca prawa do renty oparta została na orzeczeniu komisji lekarskiej, w toku postępowania sądowego niezbędne stało się przebadanie wnioskodawcy przez biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, neurologii oraz chorób wewnętrznych, a zatem przez lekarzy o specjalnościach adekwatnych do stwierdzonych u niego schorzeń.

Biegły sądowy psychiatra rozpoznał u wnioskodawcy ZZA w okresie abstynencji, zaburzenia adaptacyjne, rozwijający się proces psychoorganiczny, halucynozę w wywiadzie oraz zaburzenia psychiczne związane z używaniem alkoholu w wywiadzie. Zdaniem biegłego wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy z przyczyn psychiatrycznych. Biegły podniósł, że wnioskodawca aktualnie funkcjonuje dość dobrze życiowo i nie ujawnia znacznego zaburzenia sprawności organizmu spowodowanego stanem zdrowia psychicznego.

Biegła sądowa neurolog rozpoznała u wnioskodawcy przewlekły zespół urojeniowy, bóle korzeniowe kręgosłupa, okresowe w odcinku L/S w przebiegu dwupoziomowej dyskopatii. Zdaniem biegłej z przyczyn neurologicznych wnioskodawca nie może być uznany za niezdolnego do pracy. Biegła wskazała przy tym, że dotychczasowa renta przyznawana była wnioskodawcy z przyczyn psychiatrycznych.

Biegły sądowy internista rozpoznał u wnioskodawcy przewlekłe zaburzenia urojeniowe, nadciśnienie tętnicze bez wtórnych zmian narządowych oraz zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa z przewlekłym zespołem bólowym. Również w ocenie tego biegłego wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Biegły podniósł, że wnioskodawca nie cierpi na schorzenia istotnie obniżające sprawność organizmu i co za tym idzie zdolność do pracy zarobkowej.

Sąd przyjął za własne wnioski zawarte w opiniach biegłych. Opinie sporządzone zostały przez lekarzy posiadających stosowną wiedzę i doświadczenie w zakresie posiadanych specjalizacji, po osobistym zbadaniu wnioskodawcy oraz w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji lekarskiej. Wszyscy biegli w jednoznaczny sposób wyrazili stanowisko, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy. Wnioskodawca nie wniósł żadnych zastrzeżeń do powyższych opinii. Sąd nie mógł zatem poczynić ustaleń sprzecznych z opiniami biegłych, skoro uznał, że są one prawidłowe i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Opinie biegłych potwierdziły wnioski zawarte w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS.

Należy podkreślić, że subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istnieniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem miarodajny jest jedynie obiektywnie istniejący stan zdrowia stwierdzony w toku postępowania w kontekście zachowanej zdolności do pracy, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej. Można również zauważyć, że według cytowanego powyżej art.12 ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje biologiczny stan kalectwa lub choroby, niemający wpływu na zdolność do pracy, lecz połączenie niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu. Chodzi tu o potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Nie każde zatem schorzenie, nawet przy bezspornym fakcie stwierdzenia jego istnienia, powoduje niezdolność do podjęcia zatrudnienia. W pewnych sytuacjach, ocenianych przez biegłych lekarzy indywidualnie w odniesieniu do każdego badanego, istniejący stan chorobowy - tak jak ma to miejsce w przypadku wnioskodawcy - nie dyskwalifikuje osoby jako potencjalnego pracownika. Zdaniem Sądu, z opinii biegłych (potwierdzających stanowisko komisji lekarskiej ZUS) wynika, że wnioskodawca jest osobą, która pomimo swoich schorzeń zachowała zdolność do pracy, ponieważ stopień naruszenia sprawności organizmu w wyniku bezsprzecznie istniejących schorzeń, ich zaawansowania, przebiegu i skutków nie jest obecnie na tyle znaczny, aby w znacznym stopniu ograniczał możliwość świadczenia pracy na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Reasumując, skoro wnioskodawca nie mógł zostać uznany za niezdolnego do pracy chociażby w stopniu częściowym, brak było podstaw do przyznania prawa do renty zgodnie z przepisem art.57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał odwołanie za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł o jego oddaleniu.